

HALMOSI SÁNDOR

Lao-ce szenvedélye

Tudod jól. Messze vagy,
s ettől még elviselhetlenebb a közelséged.
Tudnod kell tudnunk egymásról,
hosszú lépésekben,
hosszú hallgatások között.
Csak egyszer, csak egy délutánig lennél még,
csak egy órára, egy napra a büszke menyasszonyom,
ki megtalálta társát, engem.
Ez nem szerelmes vers.
Nevemen szólítasz, hosszasan sorolod bűneimet,
a sok mulasztást, és megtisztulsz.
Kimondod végre, hogy vagy, aki vagy.
Isten, az én asszonyom.

Sokat dolgozunk abban az órában,
azon a hétköznapi napon.
Alig vagyunk együtt.
Erős kézzel küldelek el dolgozdra,
s ha visszajössz, úgy döntesz le lábamról, mint kislányom, ha meg-
lát, és nevetve felém rohan.
Talán fel is ismerlek,
és emlékszem mindenre, amit nem mondtál el.
Ha akarod, leveszem rólad a rontást.
Ha szeretnéd, add fel mindig az utolsó édes kenetet.

A vers, mint a női frizura

Kicsit sötétebb, kicsit rövidebb, göndörebb,
de ugyanúgy omlik a vállra, mint tegnap,
ugyanúgy borítja be a testet,
emeli a lelket,
mégsem veszed észre.
De igaz, ami igaz,
néha egészen más színben tünteti fel
a gazda a testet,
és néha rácsodálkozol,
megáll benned az ütő,
csak kapkodod a levegőt,
meg szeretnéd érinteni,
simogatni,
hozzábújni,
belebújni,
egészen magadévá tenni.

Aztán bezsírozódik,
aztán lenöved,
rongyosra olvasod,
beletöröd a kezed,
testközelből kezded érezni.

Emlékek fűződnek már hozzá,
illatok társulnak,
automatizmusok kapcsolnak be,
és már látnod sem kell,
hogyan becsukott szemmel is
a tiéd legyen.
Akárhány vágás,
akárhány húzás,
szerelemes lesz valamibe,
ami csak érzés, fogalom, emlék,
a sors furcsa fíntora,
szövegtest,
amit mégis meg kell mutatni a világnak,
aki most te vagy,
szerelmes lesz végleg
és jóvátehetetlenül,
pedig csak pavlovi reflex az egész,
lélekiparfüm.
A síron túl is.
Nő.